

Kókai János

Bizony mondom

Isten lassan közelít felém,
mint távolból a fekete pont.

Mit kezdjek vele?
Szavaimat magam sem értem;
a tévedések monodrámáit játszom.

Ritkán mozdulok ki itthonról,
és a vendégekkel sem vagyok jó.
Befeszülök, ahogy tagadáskor az arc.

Hogy viselem el,
ha valaki mindig figyel;

látja a falat útját nyelöcsövemben,
az idegpályámon száguldó gondolatot,
a vágyat, amit egy nő harisnyába bújtatott lába kelt fel bennem,
a gyilkolást – dühöm betetőzését,
irigységemet azok iránt, akiket tisztetek,

és látja,
mikor kanapémon heverve olvasok, és jó,
ahogy kávét szürcsölök kedvenc helyemen,
vagy amikor a hűvös mellékhelyiségben fájdalom nélkül ülök,
és hátam mögött morajlanak a csövek.

A várakozás tölt ki, mint a gyermeket,
akinek a karácsonyi vacsorán egy kanál leves sem megy le a torkán.
A fát nézi, és nem az a szó jut eszébe, hogy kivégzőeszköz.

Kánon

„Mert elhagytatnak akkor mindenek.”
(Pilinszky: *Apokrif*)

1

A pannelsorok közül indulok,
a zárt kapualjakban halvány világítás,
az ég mintha nem is lenne,
a köd pedig, ahogy egy olcsó díszlet, ősz idéz.

Kijutok-e a városból,
mielőtt még valósággá válik a híradók rémkeltése?

Nem szállok buszra,
kipufogófüst kíséri lépéseimet,
kialvatlan arcom levehetetlen betonmaszk.
Súlya földre húzza tekintetemet.

Mintha évek óta virrasztanék,
lázálmaim is szokványosak lettek,
légyraj lepte kávéscsésze,
bűnözők tetovált háta,
gyereklányok fedetlen alsótete.

Felismerem-e, ha szembejön velem,
és kalapot emel a pusztulás?

GPS nélkül, hátizsák nélkül, telefon nélkül megyek.
Beárnyékol egy műholdvevő állomás.

2

Éjjelre már fák között járok,
leveleiket permet harmatozza,
vegyszerek édesítik a gyümölcsök húsát,
harapok belőlük,
gyomrommal, akár egy idegen testtel, úgy bánok.

Mikor megérkezem,
asztalhoz ülök,
talán beszélni is lesz miről,
és a húsleves majd úgy gyöngyözik,
ahogy Szindbád előtt a filmben.

Mert kellesz.

Csak a szavak porrá zúzott kövek a számban, szitálnak.

A kerti hintát te hajtod,
hátradőlünk, eligazítjuk a szivacsot.
Előttünk az égerfát koromszínűre festi az est,
mintha tegnap égett volna tövig.
A rajta gubbasztó madarak elfelejtették éneküket,
ahogy a kiöregedett bárzongoristák a slágereket.

De nem talállak sehol, állok egy szanált tanya előtt,
szétrohadt bútordarabok hevernek az udvaron.
Egy régi bicikliváz – pedál nélkül.
Hideg van.

3

Isten néz.
Ösztöneimet morzsolja két ujja között.
Fogynak a napok.
Még harmadnap is ugyanott teszem a semmit.

Szemem megkövesedett csigahéj – szárazon fénylik.